

Arrest

nr. 66 483 van 12 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 april 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2009 dienden verzoekers een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 27 maart 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 14.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Het element dat wordt aangehaald in de ontvankelijkheid, namelijk de verwijzing naar artikel 8 E.V.R.M., wordt dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheid en heeft tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat K.(...), G. (...) een arbeidsovereenkomst bij V. E. BVBA dd. 08.12.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkenen niet kunnen aantonen dat zij ononderbroken in België verblijven en dit sinds 31.03.2007. De raadsman van betrokkenen beweert dat betrokkenen reeds 4 jaar ononderbroken in België verbleven op het moment van de aanvraag. Betrokkenen leggen daarvan echter geen enkel bewijs voor. Bijgevolg kan niet aangenomen worden dat betrokkenen sinds 31.03.2007 ononderbroken in België verblijven. Bijgevolg kunnen betrokkenen geen aanspraak maken op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie dd. 19.07.2009.

Het feit dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn, Nederlands zouden hebben geleerd, duurzame sociale banden zouden zijn aangegaan en een arbeidscontract voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpen verzoekers de schending op “van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht.”

Verzoekers betogen als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er wel een motivering wordt gegeven, doch dat deze zeker niet correct is en dus afdoende om een negatieve beslissing te rechtvaardigen.

Dat verzoekers immers wel kunnen aantonen dat zij ononderbroken in België verblijven sinds 31.03.2007.

Dat Dr. D. R. (...) expressis verbis bevestigt dat hij de familie K. (...) kent sedert oktober 2006; “Ik ken de familie K. (...) wonende in de (...) sedert oktober 2006” (stuk 2).

Dat klinische psycholoog R. V. (...) tevens in zijn medisch verslag dd. 10.12.2009 melding maakt van het feit dat cliënte sedert 2006 enkele keren per jaar op gesprek komt bij hem ten einde haar psychische problematiek te bespreken en te begeleiden (stuk 3).

Dat deze geschreven getuigenissen uitgaande van de behandelende artsen van cliënte aangenomen kunnen worden als afdoende objectief.

Dat mevr. C. D. (...) — verzekeringsmakelaar te Geraardsbergen — tevens bevestigt de familie te kennen sedert de zomer van het jaar 2006 (stuk 4).

Dat er tevens uit een stuk - toegevoegd aan het administratief dossier - bestaande uit diverse getuigenissen blijkt dat verzoekers op het moment van hun aanvraag een 4 tal jaren in België vertoefden (stuk 5).

Dat verzoekers thans diverse getuigenverklaringen bijbrengen waaruit weder maal blijkt dat zij sedert 2006 in België verblijven (stuk 6).

Dat derhalve in alle redelijkheid mag aangenomen worden dat verzoekers dan ononderbroken in België verbleven hebben sedert 3 1.03.2007.

Dat de motivering in zijn geheel gestandaardiseerd is en allerminst toegepast op verzoekers concrete en unieke situatie.

Dat verwerende partij voor aleer het nemen van een beslissing de verplichting bezit om als behoorlijk bestuur bijkomende stukken te vragen aan verzoekers, indien het dossier onvolledig is. In voldoende dossiers wordt in een aanvraag tot machtiging van verblijf voorafgaandelijk om bijkomende stukken en/of informatie verzocht. Dat verwerende partij nagelaten heeft om bijkomende stukken en/of inlichtingen te vragen aan verzoekers.

Dat desalniettemin stukken werden toegevoegd aan de initiële aanvraag middels welk verzoekers tenminste aannemelijk maakten dat zij sedert 31.03.2007 in België verbleven hebben.

Dat verwerende partij ten onrechte spreekt over “geen enkel bewijs “? Dan de stelling om de weigering te staven dan ook onzorgvuldig en zodoende onaanvaardbaar is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. ‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R. v. St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; 1?. v. St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094, 1?. v. St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (1?. v. St. SPELEERS nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (Rv. St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (1?. v. St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R W, 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoekers daarin inhoudelijke kritiek leveren, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v. St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v. St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v. St. nr. 60.751, 4.7.1996, TB.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische

correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, FJF 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekers klaarblijkelijk het tegenovergestelde aannemen, is hun toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpen, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers hun uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn. Verzoekers menen dat de motivering niet correct is en dat zij wel kunnen aantonen dat zij ononderbroken in België verblijven sinds 31.03.2007. Verzoekers verwijzen hiervoor naar een verklaring van Dr. D. P., een verklaring van psycholoog R. V., verklaring van mevr. D. P. en diverse getuigenissen.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers de voormelde documenten bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingen jij hebben voorgelegd.

De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon op het ogenblik van het nemen van de beslissing dan ook helemaal geen rekening houden met de door verzoekers vermelde gegevens. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). Verzoekers hebben zich in hun aanvraag slechts beperkt tot de loutere vermelding dat: 'Verzoekers kunnen terugblikken op een ononderbroken verblijf van 4 jaar', zonder hiervan enig stavingsstuk te voegen.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers hun beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing, dewelke als volgt is gemotiveerd op basis van de door verzoekers effectief voorgelegde documenten.

Redenen: Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend' werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd 14.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Het element dat wordt aangehaald in de ontvankelijkheid namelijk de verwijzing naar artikel 8 E. VR.M, wordt dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheid en heeft tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2. 8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat K. (...), G.(...) een arbeidsovereenkomst bij Vandorhaegen Eeckhaut BVBA dd. 08.12.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkenen niet kunnen aantonen dat zij ononderbroken in België verblijven en dit sinds 31.03.2007. De raadsman van betrokkenen beweert dat betrokkenen reeds 4 jaar ononderbroken in België verbleven op het moment van de aanvraag. Betrokkenen leggen daarvan echter geen enkel bewijs voor. Bijgevolg kan niet aangenomen worden dat betrokkenen sinds 31.03.2007 ononderbroken in België verblijven. Bijgevolg kunnen betrokkenen geen aanspraak maken op het criterium 2. 8B van de vernietigde instructie dd 19.07.2009.

Het feit dat betrokkenen geïntegreerd zouden zijn, Nederlands zouden hebben geleerd, duurzame sociale banden zouden zijn aangegaan en een arbeidscontract voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dcL 19.07.2009. Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd.' Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wordt terecht vastgesteld dat verzoekers geen enkele bewijs voorleggen van het voorgehouden ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007.

Ten slotte kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde 'bijkomende stukken en/of informatie' diende te vragen.

Verzoekers hebben zelf nagelaten de vereiste stavingsstuk toe te voegen aan hun aanvraag. Er kan van de gemachtigde niet verwacht worden dat deze telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te interpellieren aangaande het vervullen van een door de instructie van

19 juli 2009 gesteld criterium. Verzoeker kan zijn eigen nalatigheden niet dienstig in de schoenen van de gemachtigde schuiven.

“2.15. Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te “interpelleren” aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 gesteld criterium.” (R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers hun enig middel niet kan worden aangenomen.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden, wat verzoekers zelf in hun betoeg aangeven.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5 Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6 De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekers te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.7 De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling ten gronde van de aanvragen om verblijfsmachtiging van verzoekers.

2.8 Ter terechtzitting zijn partijen het erover eens dat met de *“instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet”* bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). Partijen zijn het er ook over eens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (www.kruispuntmi.be), het vroegere Vlaams Minderheden-centrum.

2.9 Uit het motief van de bestreden beslissing blijkt dat toepassing gemaakt werd van criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt: *“B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimum-loon.”* Verzoekers betwisten niet dat zij een aanvraag om verblijfsmachtiging indienden op grond van artikel 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009.

2.10. De bewijslast inzake het aantonen van een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007 ligt bij de aanvrager en is bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

2.11. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat K.(...), G. (...) een arbeids-overeenkomst bij V. E. BVBA dd. 08.12.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkenen niet kunnen aantonen dat zij ononderbroken in België verblijven en dit sinds 31.03.2007. De raadsman van betrokkenen beweert dat betrokkenen reeds 4 jaar ononderbroken in België verbleven op het moment van de aanvraag. Betrokkenen leggen daarvan echter geen enkel bewijs voor. Bijgevolg kan niet aangenomen worden dat betrokkenen sinds 31.03.2007 ononderbroken in België verblijven. Bijgevolg kunnen betrokkenen geen aanspraak maken op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie dd. 19.07.2009.”*

2.12. Verzoekers betogen dat zij *“wel kunnen aantonen dat zij ononderbroken in België verblijven sinds 31.03.2007”* en *“Dat desalniettemin stukken werden toegevoegd aan de initiële aanvraag middels welk verzoekers tenminste aannemelijk maakten dat zij sedert 31.03.2007 in België verbleven hebben.”*

2.13. Blijkens het administratief dossier voegden verzoekers bij hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging de volgende stukken: *“Kopie identiteit verzoekers” “Arbeidscontract verzoeker”* en een *“Integratieverklaring”*. Uit de stukken die zich in het administratief dossier bevinden kan niet afgeleid worden dat verzoekers ononderbroken in België verblijven sinds 31 maart 2007.

2.14. Waar verzoekers verwijzen naar geschreven getuigenissen opgenomen in stuk 2 van 15 april 2011, stuk 4 van 14 april 2011 en stukken 6 van 15 april 2011 en 18 april 2011 die ze bij hun verzoekschrift voegen, dient de Raad op te merken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken waarover hij niet kon beschikken op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof, aangezien voormelde stukken dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. De getuigenis opgenomen in stuk 5 van het verzoekschrift is niet gedateerd en werd blijkens het administratief dossier niet overgemaakt aan de verwerende partij voordat zij de bestreden beslissing trof. De Raad kan als annulatierechter verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging niet gaan beoordelen in de plaats van de gemachtigde van de staatssecretaris aan de hand van stukken die voor het eerst gevoegd worden aan het verzoekschrift.

2.15. Stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift betreft een *“verslag consult van de psycholoog”* dat opgesteld werd op 10 december 2009. In dit verslag wordt onder de hoofding *“2. Anamnese”* vermeld: *“Patiënte komt sinds 2006 enkele keren per jaar op gesprek om haar psychische toestand te bespreken en voor psychologische begeleiding.”* Daargelaten de vraag of dit een bewijs vormt van een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007, werd dit stuk blijkens het administratief dossier op 15 november 2010 als aanvullend stuk overgemaakt in het licht van een door verzoekster op 3 september 2009 ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit stuk werd derhalve niet zoals verzoekers ten onrechte betogen *“toegevoegd aan de initiële aanvraag middels welk verzoekers tenminste aannemelijk maakten dat zij sedert 31.03.2007*

in België verbleven hebben.” De wetgever heeft een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen bezwaarlijk van de verwerende partij verwachten dat zij ambtshalve medische stukken die in het licht van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden ingediend ook dient te bekijken en te beoordelen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.16. Waar verzoekers betogen *“Dat verwerende partij vooraleer het nemen van een beslissing de verplichting bezit om als behoorlijk bestuur bijkomende stukken te vragen aan verzoekers, indien het dossier onvolledig is. In voldoende dossiers wordt in een aanvraag tot machtiging van verblijf voorafgaandelijk om bijkomende stukken en/of informatie verzocht.”*, komt het de Raad voor dat een aanvrager van een gunstmaatregel, namelijk het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zelf zorgvuldig dient te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en er zorg voor dient te dragen dat zijn aanvraag vergezeld gaat van de vereiste stukken. Van de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan tevens verwacht worden dat hij zelf contact opneemt met de verwerende partij met het oog op het indienen van bijkomende stukken. De Raad verwijst voor het overige naar het gestelde in punt 2.10. Van de gemachtigde van de staatssecretaris kan in deze niet verwacht worden dat hij de leemten in de bewijsvoering, waarvoor de aanvrager van een verblijfsmachtiging verantwoordelijk is, gaat opvullen door bijkomende stukken of inlichtingen op te vragen.

2.17. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821) of dat geen rekening gehouden werd met de elementen die de zaak kenmerken.

Een schending van de in het middel opgeworpen bepaling en beginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep die in hoofde van verzoekster werden begroot, te haren laste te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA